

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. V. S.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. L. P., advokátom v Ž., proti žalovaným **1/ M. H.**, bývajúcemu v B., **2/ Ľ. H.**, bývajúcemu v B., obom zastúpeným JUDr. J. G., advokátom v M., **o určenie neplatnosti darovacích zmlúv a o určenie nehnuteľností patriacich do dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5C 71/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 13. júla 2011 sp. zn. 6Co 153/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/ a 2/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin (súd prvého stupňa) rozsudkom z 3. marca 2011 č. k. 5C 71/2010 – 53 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti darovacej zmluvy zo 14. januára 1998 spísanej formou notárskej zápisnice NZ 9/98, N 10/98, uzatvorenej medzi P. S., narodeným X, zomrelým X a žalovanými 1/ a 2/, určenia neplatnosti darovacej zmluvy zo 17. marca 1998 spísanej formou spísanej formou notárskej zápisnice NZ 95/98, N 94/98, uzatvorenej medzi P. S., narodeným X, zomrelým X a žalovanými 1/ a 2/ a určenia, že nehnuteľnosti vymenované v žalobnom návrhu, ktoré boli predmetom darovacích zmlúv zo 14. januára 1988 a zo X patria do dedičstva po poručiťovi P. S., narodenému X, ktorý zomrel X. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ trovy konania 1 681,72 € na účet ich právneho

zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca považuje nedržanie ponukového konania zo strany darcu – P. S. pred uzatvorením darovacích zmlúv so žalovanými vo vzťahu k nemu ako k podielovému spoluvlastníkovi za vadu, ktorá spôsobuje absolútnu neplatnosť predmetných darovacích zmlúv; súd sa však s tvrdením žalobcu nestotožnil a s poukazom na zistené skutočnosti a na žalovanými podanú námietku premlčania ustálil, že žalobcovi nie je možné premlčané právo dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu priznať, preto žalobu celom rozsahu zamietol. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline (odvolací súd) rozsudkom z 13. júla 2011 sp. zn. 6Co 153/2011 na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým žalobu zamietol, potvrdil; vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ trovy konania 433,44 € na účet ich právneho zástupcu do 3 dní. Zároveň uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ trovy odvolacieho konania 109,82 € na účet ich právneho zástupcu do 3 dní. Odvolací súd vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku uviedol, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaných dôkazov dospel ku správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza aj zo správneho právneho posúdenia veci. V zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku vo veci samej, na ktoré v podstatných častiach odkázal s tým, že nepovažuje za potrebné, aby uvádzal ešte ďalšie (iné) dôvody. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa nedopustil pochybenia, pokiaľ o návrhu žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom svedka JUDr. D. rozhodol na pojednávaní 3. marca 2011 tak, že tento návrh zamietol. Pokiaľ sa žalobca v konaní domáhal určenia neplatnosti darovacích zmlúv z dôvodov uvádzaných v žalobnom návrhu s poukazom na ustanovenie § 140 Obč. zákonníka a žalovanými bola v konaní vznesená námietka premlčania s poukazom na ustanovenie § 40a Obč. zákonníka, odvolací súd ustálil, že v danej fáze konania by vykonanie navrhovaného dôkazu na tvrdené skutočnosti bolo nadbytočné vzhľadom na dostatočne zistený skutkový stav pre rozhodnutie vo veci samej. Na pojednávaní 3. marca 2011 boli účastníci poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p., žalobca zotrval iba na svojom návrhu na vypočutie svedka JUDr. D., ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končilo, nepredniesol. Podľa odvolacieho súdu žalobca neprodukoval

v konaní žiadne dôkazy, ktorými by preukázal tvrdenia, že sa relatívnej neplatnosti právnych úkonov dovolal v zákonnej trojročnej lehote, a uvedené tvrdenia nevyplývajú ani z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 5C 178/1999; v konaní vzniesli žalovaní námietku premlčania a súd prvého stupňa po zhodnotení časových súvislostí v nadväznosti na citovanú právnu úpravu rozhodol vecne správne, keď žalobu zamietol. Odvolací súd zmeňujúci výrok o trovách konania odôvodnil svojim záverom, podľa ktorého pri určovacích žalobách je potrebné základnú sadzbu tarifnej odmeny za úkon právnej služby advokáta posudzovať podľa § 11 ods. 1 písm. a/, nie podľa § 10 ods. 1, 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Navrhol napadnutý rozsudok ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z úvahy, že ak odvolací súd zmenil svojim rozsudkom rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania, ktorý výrok je súčasťou výroku vo veci samej, je splnená podmienka prípustnosti podania dovolania v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Nižším súdom vytýkal, že *nedostatočne zistili skutkový stav veci*, keď nevykonali dôkaz výsluchom notára, ktorý vypracoval sporné darovacie zmluvy; ďalej tvrdil, že žiadal vypočúť aj pracovníkov katastra Martin, ktorí zavkladovali vlastnícke právo v prospech žalovaných; že súdy *nesprávne vec právne posúdili* v otázke námietky premlčania a v tom, že prevod nevyhodnotili ako od samého začiatku absolútne neplatný právny úkon; že ich rozhodnutia sú *nedostatočné odôvodnené*.

Žalovaní vyjadrenie k dovolaniu nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania má dovolanie osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, nie však v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania pripúšťa zákon.

Zmyslom dovolania je preskúmanie napadnutého rozhodnutia – v prípadoch stanovených zákonom – z hľadiska v zákone určených dovolacích dôvodov a dosiahnutie nápravy tam, kde rozhodnutie napadnuté dovolaním nemôže obstáť z aspektu opodstatnenosti v dovolaní uplatneného dovolacieho dôvodu. Dovolanie je v uvedenom vymedzení zároveň procesný prostriedok (nástroj), ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby v prípadoch (a za podmienok) v zákone uvedených spochybnil opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu väd alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia.

Mimoriadna povaha dovolania v rámci systému opravných prostriedkov sa prejavuje aj v tom, že účastník konania nemôže úspešne podať dovolanie z akéhokoľvek dôvodu, ale len z dôvodu uvedeného v zákone (z tzv. dovolacieho dôvodu). Občiansky súdny poriadok upravuje tri samostatné dovolacie dôvody. Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania; dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

Podľa ustanovenia § 152 ods. 1 prvej vety O. s. p. zaradeného v tretej časti Občianskeho súdneho poriadku („Konanie v prvom stupni“) rozsudkom rozhoduje súd o veci samej. Odvolací súd rozhoduje rozsudkom, ak potvrdzuje alebo mení rozsudok; inak rozhoduje uznesením (§ 223 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý *rozsudok* odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje *proti rozhodnutiu* vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, *ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej*. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd *potvrdil* rozsudok súdu prvého stupňa *vo veci samej* (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že *prípustnosť dovolania žalobcu z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodit' nemožno*.

Úvaha dovolateľa o prípustnosti dovolania v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p., ktorou vyvodzuje prípustnosť dovolania z toho, že odvolací súd zmenil svojím rozsudkom rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania, ktorý výrok je súčasťou výroku vo veci samej, je mylná (chybná).

Pokiaľ ide totiž o to, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bol vo výrokovej časti o trovách prvostupňového konania zmeňujúcim, treba uviesť, že dovolanie v tejto časti smeruje

proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má však povahu uznesenia a túto svoju povahu nestráca, hoci rozhodnutie o trovách s rozhodnutím o veci súvisí a je v ňom zahrnuté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). *Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu* sú upravené v ustanovení § 239 O.s.p. Prípustnosť dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu o trovách konania – zmeňujúcemu výroku a výroku o trovách odvolacieho konania neprichádza podľa § 239 O.s.p. do úvahy, keďže ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p. je prípustnosť dovolania podľa § 239 ods. 1, 2 O.s.p. *expressis verbis* vylúčená proti uzneseniu o trovách konania. Výrok o trovách konania v rozsudku odvolacieho súdu, ktorý je výrokom nadväzujúcim na rozhodnutie /výrok/vo veci samej – závislým výrokom, nie opačne (porovnaj § 242 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), *tobôž* nemôže založiť prípustnosť dovolania proti výroku vo veci samej – v danom prípade proti potvrdzujúcemu výroku vo veci samej.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhú vetu O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., resp. § 239 O. s. p., ale komplexne sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. V zmysle § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a ani v konaní nevyšli najavo. S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na to, či v danom prípade nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V tejto spojitosti sa dovolací súd zaoberal opodstatnenosťou tvrdenia dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdov obidvoch stupňov.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia).

Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. *Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia*“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že prvostupňový ako aj odvolací súd náležite odôvodnili svoje rozhodnutia. V odôvodneniach dostatočne a zrozumiteľne vysvetlili, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali aj ako vec právne posúdili, resp. prečo sa nevykonalo navrhnuté dokazovanie. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež podal vlastnú argumentáciu, v rámci ktorej sa vypořiadal s námietkami žalobcu. Prijaté právne závery (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal) tiež postačujúco vysvetlil. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené skutočnosti ustálil, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Tento záver berie zreteľ na citovanú ustálenú judikatúru (porovnaj tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 280/2012) vymedzujúcu, kedy nemožno napadnuté rozhodnutie považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalobcu, ktorý je nespokojný s hodnotením dôkazov a následne aj právnymi závermi nižších súdov. Tým ale nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž – ako už bolo spomenuté – nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Dovolateľ namietal, že nižšie súdy nevyhoveli jeho návrhu na vykonanie dokazovania.

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov

budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (porovnaj § 120 ods. 1 druhú vetu O.s.p.), nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 26. marca 1992 sp. zn. 4 Cdo 6/92 (R 37/1993) vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcich k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nezakladá však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.: „Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom“. Z uznesenia z 27. novembra 1997 sp. zn. Obdo V 56/98 (R 125/1999) vyplýva, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky dôkazy navrhované účastníkmi, resp. vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení.

Nevykonaním žalobcom navrhovaného dokazovania nedošlo teda k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Žiada sa ešte pripomenúť, že odvolací súd vo svojom rozsudku riadne uviedol i dôvody, pre ktoré sa spomínané dokazovanie nevykonalo, takže odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu aj v tejto časti spĺňa parametre kladené zákonom na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a existencia vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. je i v tejto spojitosti vylúčená.

Tvrdenie žalobcu o neúplnosti vykonaného dokazovania je vo svojej podstate tvrdením, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; dovolateľ tak v skutočnosti uplatňuje dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Ide tu síce o relevantný dovolací dôvod, ale v tom zmysle, že ním možno odôvodniť dovolanie, ktoré je procesne prípustné, tento dôvod sám osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania uvedenej v § 237 O.s.p.). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Nesúhlas s vyhodnotením dôkazov súdom nie je spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. (k tomu porovnaj R 42/1993 a tiež ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad rozsudok z 25. septembra 2008 sp. zn. 5 Cdo 258/2007). Neprípustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa dôkazy zásadne nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov.

Z dovolania vyplýva, že žalobca namietal aj nesprávne právne posúdenie veci nižšími súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa o nesprávnom právnym posúdení boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Z tohto dôvodu sa dovolací súd námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci nezaoberal.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 a § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z väd uvedenou v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im však náhradu trov konania nepriznal, nakoľko návrh na uloženie tejto povinnosti žalobcovi (§ 151 ods. 1 O.s.p.) nepodali (zjavne z dôvodu, že im žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. augusta 2012

JUDr. Milan D e á k , v. r.
predseda senátu

Za správnosť:
Hrčková Marta